

Χειροτονία εις Διάκονον στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

**Σε κλίμα πνευματικής χαράς και κατανύξεως, το Σάββατο της
Τυρινής 21 Φεβρουαρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης
Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του
Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό
Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης
Καρδίτσας.**

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, τελέσθηκε η εις Διάκονον χειροτονία του
Μοναχού Τιμοθέου (Αθανασίου Νιαβή), της Ιεράς Μονής Παναγίας «Πελεκητής», σε
μια ιδιαίτερα συγκινητική στιγμή για την τοπική Εκκλησία, η οποία υποδέχθηκε

έναν νέο διάκονο στο ιερό σώμα του κλήρου.

Με αισθήματα βαθιάς συγκινήσεως και ευγνωμοσύνης, ο νεοχειροτονηθείς Διάκονος προσήλθε στη συνέχεια στο ιερό βήμα του λόγου, εκφράζοντας ενώπιον του Σεβασμιωτάτου, του ιερού κλήρου και του εκκλησιάσματος τη δοξολογία του προς τον Θεό και την ευχαριστία του προς όλους όσους στάθηκαν συνοδοιπόροι στην πορεία της κλήσεώς του. Με λόγο ταπεινό και καρδιακό, κατέθεσε τις σκέψεις και τα αισθήματά του για τη μεγάλη αυτή ημέρα της ζωής του, αναγνωρίζοντας το βάρος της διακονίας που αναλαμβάνει και την ευθύνη που φέρει ενώπιον της Εκκλησίας:

«Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Πανιερώτατε Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστού Διακονία

Εξοχότατε κύριε Υπουργέ, Αξιότιμε κύριε Γενικό Διευθυντά του επί της Εθνικής Αμύνης Υπουργείου,

αξιότιμοι Κύριοι Βουλευτές, αγαπητοί μου αδελφοί.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Κυρίου πεπονημένη· ἡμέρα χαρᾶς καὶ κατανύξεως, εὐγνωμοσύνης καὶ φόβου αγίου. Ἡ ψυχὴ μου σήμερον ἴσταται ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου συγκλονισμένη, οὐχὶ ὡς ἄξια, ἀλλ' ὡς ἐλεηθεῖσα. Ἡ ὥρα αὕτη μοιάζει μὲ ἀνατολὴ καινῆς ζωῆς· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τίθεται ἡ ἱερὰ χεὶρ καὶ μεταδίδεται ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ θεραπεύουσα τὰ ἐλλείποντα καὶ ἀναπληροῦσα τὰ ἀσθενῆ.

Ἐκ νεότητός μου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἦτο φῶς καὶ ὁδηγός μέσα στὴν ἀστάθεια καὶ τὴν ἀναζητήσιον. Ὅπως ἡ δρόσος ποτίζει ἀθορύβως τὴν γῆν, οὕτω καὶ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ ἐργαζόταν μυστικῶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἕως ὅτου ἔφθασεν ἡ ἡμέρα αὕτη. Καὶ νῦν, ὅσον καὶ ἐὰν ἡ καρδίᾳ μου χαίρει, ἡ συνείδησίς μου με ἐλέγχει· τίς γὰρ ἰκανός ἐστὶν νὰ σταθῆ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ διακονῆ τὰ ἅγια Μυστήριά Του;

Κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἰκανοὺς ἄνευ θείας ἐντολῆς νὰ ἐγγίσουν τὰ τοῦ Θεοῦ μυστήρια. Ὅμοίως, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ἡ ἀληθινὴ διακονία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ θυσιαστικὴ. Ἀληθῶς, οὐδεὶς ἐξ ἑαυτοῦ ἰκανός· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐκλέγεται τοὺς ἀσθενεῖς, ἵνα ἐν αὐτοῖς φανερωθῆ ἡ δύναμις Του.

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία μὲ καλεῖ νὰ ἐνδυθῶ τὴν χάριν τοῦ διακόνου· τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Θυσιαστηρίου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ διάκονος δὲν λαμβάνει ἀξίωμα, ἀλλὰ σταυρόν· δὲν ζητεῖ τιμὴν, ἀλλὰ διακονεῖ ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ. Καλεῖται νὰ γίνῃ

φωνή προσευχῆς καὶ γέφυρα μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, μεταφέρων εἰς τὸ Θυσιαστήριον τὸν πόνον καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ λαοῦ ὡς εὐώδης θυμίαμα.

Προχθές, διὰ τῆς μοναχικῆς μου κουρᾶς, ἔλαβα τὸ ὄνομα Τιμόθεος καὶ με παροτρύνετε Σεβασμιώτατε με τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον:

«Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεΐᾳ» (Α΄ Τιμ. 4,12).

Καὶ πάλιν, ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος παραγγέλλει: «Ἀναζωπύρει τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐστὶν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν» (Β΄ Τιμ. 1,6).

Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι δι' ἐμὲ κλήσις καὶ εὐθύνη· νὰ διαφυλάξω τὸ χάρισμα μὲ ταπεινώσιν, ἐπαγρύπνησιν καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον, ὥστε ἡ διακονία μου νὰ μὴ γίνῃ τύπος ἐξωτερικός, ἀλλὰ μαρτυρία ζῶσα.

Δέομαι, λοιπόν, ὁ Κύριος νὰ με ἀξιῶσιν νὰ διακονῶ ἐν καθαρᾷ συνειδήσει καὶ μὲ φόβον Θεοῦ· νὰ μὲ φυλάττῃ ἀπὸ κενοδοξίαν καὶ ψυχρότητα, νὰ ἀναζωπυρῇ ἐντός μου τὴν φλόγα τοῦ Πνεύματος καὶ νὰ ποιῇ τὴν καρδίαν μου τόπον ἐλέους καὶ ἀγάπης.

Τα Πάντα δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐγὼ σήμερον προσφέρω μόνον εὐγνωμοσύνην καὶ διάθεσιν διακονίας.

Τούτη τὴν ὥρα πρὶν λάβω τὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς ιεροσύνης αισθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ καταθέσω ευχαριστίες καὶ ορισμένες σκέψεις γιὰ ἀνθρώπους που κοσμούν τὴν ζωὴ μου.

Με αισθήματα ειλικρινούς ευγνωμοσύνης και αγάπης καρδιακά ευχαριστώ τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Φαναρίου κ. Αγαθάγγελο. Είχα και έχω την ευλογία να τον γνωρίσω στο Θεολογικό Οικοτροφείο της Αποστολικής Διακονίας και να τον συναναστρέφομαι καθημερινά όχι μόνον ως λόγιο και πολυγραφότατο Ιεράρχη, αλλά κυρίως ως άνθρωπο βαθύτατα καλοκάγαθο, πράο και προσιτό. Η απλότητά του, η γλυκύτητα του χαρακτήρα του και η πατρική του στάση στην καθημερινότητα υπήρξαν για εμέ σιωπηλό αλλά ισχυρό μάθημα εκκλησιαστικού ήθους.

Εμπλουτίσατε και εσείς Πανιερώτατε το ολίγον της προσωπικής μου εμπειρίας με το πολύ της σοφίας και της διάκρισής σας. Με τον λόγο σας, πάντοτε μεστό και θεολογικά τεκμηριωμένο, αλλά ταυτόχρονα απλό και κατανοητό, καλλιεργούσατε στις ψυχές μας την αγάπη προς την Εκκλησία και την ευθύνη της διακονίας. Με το παράδειγμά σας μάς διδάξατε ότι η αληθινή ποιμαντική δεν ασκείται με επιβολή, αλλά με ταπείνωση· όχι με απόσταση, αλλά με εγγύτητα και ενδιαφέρον προσωπικό.

Σε πολλές δυσκολίες, η πραότητά σας λειτουργούσε ως λιμάνι γαλήνης· στις

απορίες, η διάκρισή σας άνοιγε δρόμους φωτεινούς· και στις χαρές, η πατρική σας καρδιά γινόταν κοινωνός αληθινής και ανόθευτης αγαλλιάσεως.

Ευχαριστώ εξ όλης ψυχής και καρδιάς τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη πατέρα Αμφιλόχιο Παπανδρέου, Πρωτοσύγκελλο της Ιεράς μας Μητροπόλεως, καθηγούμενο της Ιεράς Μονής της μετανοίας μου και πνευματικό μου πατέρα, ο οποίος στάθηκε φως και λιμάνι στη ζωή μου από τα πρώτα, άγουρα ακόμη, νεανικά μου βήματα.

Πατέρα Αμφιλόχιε,

Σήμερα, σε αυτή την ιερή και καθοριστική στιγμή της ζωής μου, νιώθω πως η καρδιά μου ξεχειλίζει και τα λόγια αδυνατούν να εκφράσουν όσα αισθάνομαι. Ανατρέχω με δάκρυα ευγνωμοσύνης στα σχολικά μου χρόνια, τότε που ήμουν ακόμη παιδί, γεμάτο ανησυχίες και αναζητήσεις, και εσείς με δεχθήκατε στην πατρική σας αγκαλιά και στο μοναστήρι της Παναγίας της Πελεκητής. Εκεί, κάτω από το βλέμμα της Παναγίας μας, άρχισε να διαμορφώνεται η ψυχή μου· εκεί έμαθα τι σημαίνει προσευχή, υπακοή, αγώνας, ελπίδα.

Δεν με είδατε ποτέ ως έναν απλό νέο που περνούσε το κατώφλι της Μονής· με είδατε ως παιδί σας. Με κρατήσατε κοντά σας, με διδάξατε με το παράδειγμά σας, με διορθώσατε με πραότητα, με ενισχύσατε όταν λύγιζα. Όταν αμφέβαλλα, γινόσασταν φωνή βεβαιότητας· όταν έπεφτα, ήσασταν το χέρι που με σήκωνε χωρίς να με ελέγχει, αλλά με αγάπη που θεραπεύει· όταν δοκιμαζόμουν, ήσασταν η σιωπηλή προσευχή που με σκέπαζε σαν προστατευτικό πέπλο.

Στο πρόσωπό σας ο Θεός μου χάρισε πατέρα αληθινό. Πατέρα που δεν κουράστηκε να περιμένει, να ελπίζει, να πιστεύει σε μένα ακόμη κι όταν εγώ δεν πίστευα στον εαυτό μου. Ό,τι καλό υπάρχει σήμερα στη ζωή και στη διακονία μου φέρει ανεξίτηλη τη σφραγίδα της δικής σας θυσιαστικής αγάπης και πνευματικής καθοδήγησης. Αν στέκομαι σήμερα εδώ, το οφείλω κατά πολύ στη δική σας ευχή, στη δική σας υπομονή, στη δική σας πατρική καρδιά.

Σας ευγνωμονώ όχι μόνο για τις συμβουλές και τις νουθεσίες σας, αλλά για την αγάπη που μου προσφέρατε απλόχερα, χωρίς όρους και χωρίς ανταλλάγματα.

Προσεύχομαι ο Κύριος να σας ανταποδίδει εκατονταπλάσια όσα σπείρατε στη δική μου ψυχή και σε τόσες άλλες.

Επιτρέψατέ μου τούτη την ώρα να ευχαριστήσω όλως ιδιαιτέρως τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη πατέρα Ιάκωβο Σιακάρα.

Καθώς ανατρέχω στα νεανικά μου χρόνια στην ενορία, όπου διακονούσατε τότε ως προϊστάμενος, η καρδιά μου γεμίζει ευγνωμοσύνη. Σε εκείνη την ευαίσθητη περίοδο της ζωής μου, σταθήκατε δίπλα μου όχι απλώς ως ιερέυς και προϊστάμενος, αλλά ως πατέρας, αδελφός και φίλος.

Ως πατέρας, με σκεπάσατε με κατανόηση και στοργή, διορθώνοντάς με με πραότητα και στηρίζοντάς με στις αδυναμίες μου.

Ως αδελφός, πορευθήκατε μαζί μου, μοιραστήκατε τους αγώνες και τις αγωνίες μου, δείχνοντάς μου ότι η εκκλησιαστική ζωή είναι κοινή πορεία και όχι μοναχικός δρόμος.

Και ως φίλος, με πλησιάσατε με ειλικρίνεια και απλότητα, δίνοντάς μου θάρρος να ανοίγω την καρδιά μου χωρίς φόβο.

Με ευγνωμοσύνη ευχαριστώ από καρδιάς τον Αιδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο και Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, πατέρα Θωμά Κάια.

Πατέρα Θωμά,

Σταθήκατε δίπλα μου ως αδελφός και στήριγμα, προσφέροντάς μου καθοδήγηση, εμπιστοσύνη και ουσιαστική βοήθεια.

Με ιδιαίτερη συγκίνηση και άπειρη ευγνωμοσύνη στρέφω τον λόγο μου προς τους γονείς μου, τη μητέρα μου Ευαγγελία και τον πατέρα μου Βασίλειο. Εκείνοι υπήρξαν το πρώτο μου σχολείο ζωής, πίστεως και ήθους. Με αγάπη ανιδιοτελή, με θυσία σιωπηλή και με προσευχή αδιάλειπτη, με ανέθρεψαν και με εστήριξαν σε κάθε βήμα της πορείας μου.

Κυρίως, όμως, ουδέποτε στάθηκαν εμπόδιο σε καμία απόφαση της ζωής μου. Τουναντίον, με σεβασμό στην ελευθερία μου και με εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού, με ενίσχυσαν να πορεύομαι τον δρόμο που η καρδιά και η συνείδησή μου επέλεξαν. Ακόμη και όταν η πορεία αυτή ήταν δύσκολη ή ανθρώπινα ακατανόητη, στάθηκαν δίπλα μου με σιωπηλή αποδοχή, στήριξη έμπρακτη και προσευχή θερμή.

Μητέρα μου Ευαγγελία, η καρδιά σου υπήρξε το πρώτο μου καταφύγιο και η

προσευχή σου το πρώτο μου στήριγμα. Με δίδαξες να αγαπώ τον Θεό όχι με λόγια, αλλά με ζωή, υπομονή και ταπείνωση. Στις δυσκολίες μου στάθηκες πάντοτε όρθια, μετατρέποντας τον πόνο σε προσευχή και την αγωνία σε ελπίδα.

Πατέρα μου Βασίλειε, με το ήθος σου, τη σιωπηλή σου δύναμη και το παράδειγμα της εργατικότητας και της ευθύνης, μου έμαθες τι σημαίνει συνέπεια, τιμιότητα και σεβασμός. Η παρουσία σου υπήρξε για μένα σταθερό έδαφος και ασφαλές μέτρο ζωής».

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του απηύθυνε λόγο πνευματικής νουθεσίας, πατρικής αγάπης και ευλογίας προς τον νέο που ξεκινά την πορεία της αφιερώσεώς του στον Θεό, υπογραμμίζοντας το βάθος και τη σοβαρότητα της μοναχικής και ιερατικής κλήσεως, αλλά και τη μεγάλη ευλογία που αυτή συνεπάγεται για την Εκκλησία.

Χαρακτήρισε την ημέρα ευλογημένη και ενταγμένη στην ιερά ιστορία της παρουσίας του Χριστού στη ζωή των πιστών και της τοπικής Εκκλησίας, σημειώνοντας ότι η Εκκλησία τιμά τους οσίους, οι οποίοι, ακόμη και χωρίς να χύσουν το αίμα τους, αγωνίσθηκαν πνευματικά και κατέστησαν τον βίο τους οδό αγιασμού και λυτρώσεως. Οι άγιοι αυτοί, τόνισε, αποτελούν για όλους πνευματικούς οδηγούς και πρότυπα ζωής, γι' αυτό και τιμώνται και επικαλούνται από το πλήρωμα της Εκκλησίας με ευγνωμοσύνη.

Απευθυνόμενος στον νέο που εκδήλωσε την επιθυμία του για αφιέρωση στον Θεό, εξέφρασε τη χαρά του για την ευαίσθητη καρδιά και τον ζήλο του, επισημαίνοντας όμως ότι η πορεία αυτή δεν περιορίζεται μόνο σε όμορφες πνευματικές στιγμές, αλλά εκτείνεται και στις δύσκολες περιόδους της εσωτερικής πάλης. Η κλήση στον μοναχικό και, ενδεχομένως, ιερατικό βίο, σημείωσε, απαιτεί σταθερότητα και αγώνα, ιδιαίτερα στις «ερημικές» στιγμές της ζωής, όπου ο άνθρωπος έρχεται αντιμέτωπος με τα πάθη και τις αδυναμίες της καρδιάς του.

Τόνισε ότι η είσοδος στην εκκλησιαστική ζωή και στο μυστήριο της Βασιλείας του Θεού αποτελεί πρόσκληση για κοινωνία με τους Αγίους και τους Αγγέλους και για μετάδοση του πληρώματος της θεότητας στους ανθρώπους. Ο δρόμος αυτός, όπως υπογράμμισε, είναι δρόμος πνευματικής στρατείας, κατά τον λόγο του Αποστόλου Παύλου περί «σταυρώσεως της σαρκός μετά των παθών και των επιθυμιών», και καλεί τον άνθρωπο να αναδειχθεί καλός αγωνιστής της πίστεως.

Ιδιαίτερως αναφέρθηκε στις προκλήσεις της εποχής μας, κατά την οποία, όπως είπε, παρατηρούνται αμφισβήτηση της πίστεως, αποϊεροποίηση της ζωής και πολεμική κατά της Εκκλησίας. Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, ο αφιερωμένος

άνθρωπος καλείται να σταθεί με σταθερότητα και πίστη, καλλιεργώντας την προσευχή, τη νηστεία, την υπακοή και όλα τα στοιχεία της εν Χριστώ ζωής. Μέσα από αυτόν τον αγώνα, τόνισε, θα γεννηθεί στην καρδιά η Χάρης του Θεού, η οποία αναγεννά, ενδυναμώνει και χαριτώνει τον άνθρωπο.

Επεσήμανε ακόμη ότι όπου υπάρχει το Άγιο Πνεύμα, εκεί αναπτύσσονται και τα χαρίσματά Του: η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η υπομονή και η εγκράτεια. Το ύψιστο αγαθό, υπογράμμισε, είναι η ειρήνη του Θεού, η οποία χαρίζει στον άνθρωπο εσωτερική γαλήνη, ακόμη και μέσα στις ταραχές και τις δοκιμασίες του κόσμου, καθιστώντας τον φως και στήριγμα για τους άλλους.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε στο έργο της τοπικής Εκκλησίας, η οποία, με τη συνεργασία κληρικών και λαϊκών, αγωνίζεται να δοξάζει το όνομα του Θεού και να επιτελεί το σωτηριώδες έργο Του για όλους, τόσο για τους εγγύς όσο και για τους μακράν. Κάλεσε τον νέο να συμβάλει ενεργά σε αυτή την κοινή προσπάθεια, προσφέροντας τις δυνάμεις του στην οικοδομή της τοπικής και της καθόλου Εκκλησίας.

Ιδιαίτερη μνεία έκανε στις εμπειρίες και στις σπουδές του, τονίζοντας ότι όλα όσα

έλαβε αποτελούν δώρο Θεού και όχι ανθρώπινη κατάκτηση. Τον προέτρεψε να αναγνωρίζει τα βήματα του Θεού στη ζωή του και να τα ακολουθεί με ταπείνωση, υπομονή και ειρήνη καρδιάς, γνωρίζοντας ότι η πνευματική καρποφορία απαιτεί κόπο και θυσία, αλλά οδηγεί στη φανέρωση των εσωτερικών χαρισμάτων.

Κλείνοντας, εξέφρασε την πατρική του αγάπη και τη στήριξη του, προτρέποντάς τον να καλλιεργήσει και να καρποφορήσει την αγάπη που έχει μέσα του όχι για προσωπική δόξα, αλλά για την Εκκλησία του Χριστού και για τη διακονία των ανθρώπων. Ευχήθηκε και προσευχήθηκε ώστε η Χάρης του Θεού να καθοδηγεί πάντοτε τη ζωή και την πορεία του, με τις ευχές και τις προσευχές όλων.

